

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 87.859 van 7 juni 2000
in de zaak A. 89.382/IX-2208.**

In zake : John BRUNINX,
die woonplaats kiest bij
advocaat A. LUST,
kantoor houdende te SINT-ANDRIES-BRUGGE,
Burggraaf de Nieulantlaan 14

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Justitie,
die woonplaats kiest bij
advocaat D. D'HOOGHE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Henri Wafelaertsstraat 47-51, bus 1.

DE VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat John BRUNINX, afdelingsinspecteur bij het Bestuur van de Veiligheid van de Staat, op 4 februari 2000 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 15 december 1999 van de administrateur-generaal van het Bestuur van de Veiligheid van de Staat, waardoor de beslissing tot overplaatsing vervat in de dienstnota van 2 september 1999 wordt ingetrokken wat verzoeker betreft en waardoor zijn administratieve standplaats met ingang van 15 december 1999 naar Brussel wordt overgebracht;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeker de vernietiging vordert van hetzelfde besluit;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 17 maart 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 mei 2000;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. DE GENDT, die loco advocaat A. LUST verschijnt voor verzoeker, en van advocaat M. GELDERS, die loco advocaat D. D'HOOGE verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker is sinds 1 september 1970 werkzaam bij de buitendiensten van het Bestuur van de Veiligheid van de Staat. Na tien jaar wordt zijn administratieve standplaats Hasselt.

1.2. Op 2 september 1999 besluit de administrateur-generaal van het Bestuur van de Veiligheid van de Staat om achtendertig ambtenaren van

de buitendiensten van het Bestuur van de Veiligheid van de Staat, onder wie verzoeker, binnen dezelfde diensten naar een andere sectie te muteren. Verzoeker wordt meer bepaald gemuteerd van sectie B5 naar sectie A1 voor een periode van drie jaar "met de mogelijkheid deze periode te verlengen of in te korten in functie van de dienstnoodwendigheden". De mutatie zal ingaan op 1 november 1999.

1.3. Verzoeker poogt langs hiërarchische weg zijn mutatie ongedaan te laten maken. Deze poging levert blijkbaar geen resultaat op.

1.4. Verzoeker dient dan op 19 oktober 1999 tegen de genoemde beslissing van 2 september 1999 bij de Raad van State een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Deze wordt verworpen bij arrest nr. 83.167 van 27 oktober 1999 wegens het ontbreken van een bewezen uiterst dringende noodzakelijkheid.

1.5. Op 27 oktober 1999 stelt verzoeker een gewone vordering tot schorsing in tezamen met een vordering tot nietigverklaring. Hangende deze vorderingen trekt de verwerende partij met één en dezelfde akte de beslissing van 2 september 1999 in wat verzoeker betreft en vervangt ze door een nieuwe beslissing waarbij verzoeker met ingang van 15 december 1999 wordt gemuteerd van Hasselt naar Brussel. Deze beslissing vermeldt als redenen voor de mutatie van verzoeker het volgende:

"Overwegende dat de artikelen 7 en 8 van de wet van 30 november 1998 houdende regeling van de inlichtingen- en veiligheidsdienst niet alleen de opdrachten bevestigen die tot op heden door de Veiligheid van de Staat werden uitgevoerd, maar ook nieuwe opdrachten toekennen die een reorganisatie van de diensten vereisen, voornamelijk in de buitendiensten

(waarvoor trouwens wervingen georganiseerd werden en worden);

Overwegende dat het belang van de dienst, rekening houdend met deze opdrachten en de aanwerving van agenten-stagiairs, een nieuwe verdeling van het bestaande personeel vereist, zowel in de hoofdzetel als in de provincieposten, en dit door onderlinge mutatie;

Overwegende artikel 7, 2°, van de wet van 30 november 1998 houdende regeling van de inlichtingen- en veiligheidsdienst, dat aan de Veiligheid van de Staat het uitvoeren van veiligheidsonderzoeken toevertrouwt overeenkomstig de richtlijnen van het Ministerieel Comité inzake inlichtingen en veiligheid alsook de wet van 11 december 1998 betreffende de classificatie en de veiligheidsmachtigingen, waarvan de spoedig volgende inwerkingtreding een gevoelige toename van het aantal door de Veiligheid van de Staat uit te voeren veiligheidsonderzoeken tot gevolg zal hebben;

Overwegende in het bijzonder artikel 18, derde lid, van de bovenvermelde wet van 11 december 1998, dat bepaalt dat de leden van de buitendiensten van de Veiligheid van de Staat, belast met het uitvoeren van de veiligheidsonderzoeken, aangeduid moeten worden door de Minister van Justitie, op voordracht van de Administrateur-generaal van de Veiligheid van de Staat;

Overwegende dat, teneinde de uitvoering van deze wetten voor te bereiden, er zich een herstructurering van de centrale sectie A1 te Brussel, die o.a. belast is met de uitvoering van de veiligheidsonderzoeken (en met de begeleiding van pas aangeworven ambtenaren), opdringt; dat het hierbij noodzakelijk is om, met ingang van heden, agenten met een zekere professionele ervaring bij de Veiligheid van de Staat, op de centrale post te Brussel te plaatsen;

Overwegende dat de Veiligheid van de Staat voorts recentelijk opteerde voor een nieuw beleid, in het kader waarvan iedere ambtenaar maximum drie of zes jaar op dezelfde sectie werkzaam blijft, waarna hij naar een andere sectie wordt overgeplaatst, dit ten eerste om verstarring bij de betrokken ambtenaren en in de sectie zelf te vermijden, ten tweede om te vermijden dat de ambtenaren te nauwe contacten zouden krijgen en onderhouden met de informanten en andere personen die zij in hun dagelijks professioneel leven ontmoeten en aldus om belangenconflicten te vermijden;

Overwegende dat deze doelstellingen met name het belang van de Veiligheid van de Staat dienen;

Overwegende dat het aan de Administrateur-Generaal toekomt om de administratieve standplaats van de agenten van de buitendiensten van de Veiligheid van de Staat te bepalen;

Overwegende dat de hiërarchische bevoegdheid tot mutatie met des te meer soepelheid moet kunnen worden uitgeoefend, wanneer het gaat om een zo belangrijke en 'gevoelige' dienst als de Veiligheid van de Staat;

Overwegende dat verder het nadeel dat de heer BRUNINX mogelijks lijdt ten gevolge van die mutatie niet opweegt tegen de dienstbelangen;

Overwegende dat de ambtenaren van de buitendiensten van de Veiligheid van de Staat bekleed zijn met een specifiek statuut dat een zekere flexibiliteit vereist (zie ook art. 31, § 2, van het Koninklijk Besluit van 22 augustus 1998 houdende het statuut van het personeel van de buitendiensten van het Bestuur van de Veiligheid van de Staat);

Overwegende dat betrokkene over de vereiste kwaliteiten inzake ervaring beschikt om voor de bovenvermelde sectie A1 te worden geaffecteerd; dat zulks o.m. blijkt uit het feit dat betrokkene per besluit van 26 april 1999 met ingang van 1 juli 1998 tot afdelingsinspecteur werd bevorderd;

Overwegende dat ter gelegenheid van een mutatie van betrokkene van Hasselt naar Brussel, zijn administratief en geldelijk statuut niet wordt gewijzigd; betrokkene behoudt met name zijn graad van afdelingsinspecteur bij de Veiligheid van de Staat, alsook zijn wedde;

Overwegende dat een mutatie van de buitenpost Hasselt (sectie B5) naar de centrale post te Brussel (sectie A1) de manier waarop betrokkene zijn functie uitoefent niet wijzigt, alleszins niet op fundamentele wijze; dat overeenkomstig de vermelde artikelen 7 en 8 van de wet van 30 november 1998 de opdrachten van de Veiligheid van de Staat wezenlijk bestaan in het verzamelen van gegevens in de in die wet opgesomde aangelegenheden; weliswaar zouden de instanties en personen bij dewelke resp. bij wie de inlichtingen worden ingezameld in geval van de genoemde mutatie, verschillen, m.n. in Brussel of in Hasselt, maar de informatiegaring op zich en de materies waarop die betrekking heeft, blijven identiek;

Overwegende dat de ervaring die de heer BRUNINX tijdens zijn dienstuitvoering te Hasselt opdeed inzake informatiegaring en het door hem in het kader van die tewerkstelling uitgevoerde werk aldus niet verloren zou gaan bij mutatie naar Brussel;

Overwegende dat de heer BRUNINX reeds sedert 1987 reeds ca. een derde van zijn arbeidstijd als schietinstructeur besteedt aan de opleiding van andere ambtenaren binnen dezelfde dienst, waarbij hij zich -tijdens en bij regelmaat ook buiten de arbeidstijd- naar Brussel en andere provincieposten dient te verplaatsen (Luik, Gent, Brugge, Heist-op-den-Berg); dat de heer BRUNINX deze taak van schietmonitor sindsdien onafgebroken en op vrijwillige basis uitoefent;

Overwegende dat een mutatie van de heer BRUNINX in het belang van de dienst, naar de centrale sectie te

Brussel in redelijke verhouding staat tot de persoonlijke belangen van deze ambtenaar;".

Het is deze beslissing waarvan nu de schorsing wordt gevraagd.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de bestreden beslissing geen voor vernietiging vatbare handeling uitmaakt; dat zij argumenteert dat het louter gaat om een maatregel van inwendige orde of interne organisatie die geen gevolgen heeft voor de rechtstoestand van verzoeker en die daarom dan ook geen griefhoudende administratieve rechtshandeling is in de zin van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en dat volgens de vaste rechtspraak en volgens de rechtsleer in beginsel alle mutaties en dienstaanwijzingen maatregelen van interne orde zijn en dus niet aanvechtbaar voor de Raad van State; dat zij voorts een aantal argumenten ontwikkelt waarin zij betwist dat de bestreden mutatie een ingrijpende wijziging aanbrengt in de manier waarop verzoeker zijn functie uitoefent, dat de opdracht van de Staatsveiligheid er immers wezenlijk in bestaat inlichtingen te verzamelen over in de wet opgesomde aangelegenheden, dat weliswaar de instanties en personen bij welke die inlichtingen moeten worden verzameld verschillen naar gelang het gaat om Brussel of de provincies, maar de informatiegaring op zich en de materies waarop ze betrekking heeft dezelfde blijven, zodat verzoeker de door hem opgedane ervaring dus verder zal kunnen blijven gebruiken in Brussel; dat ten slotte volgens de verwerende partij de nieuwe wet op de inlichtingen- en veiligheidsdienst daarnaast een toename van de veiligheidsonderzoeken zal meebrengen, wat een herstructurering van de centrale sectie A1 meebrengt welke het nodig maakt agenten met een zekere

professionele ervaring in die sectie te affecteren; dat de verwerende partij nog stelt dat het zich moeten inwerken in nieuwe materies, zo dit al het geval zou zijn, geen nadeel maar veeleer een professionele verrijking uitmaakt, dat voorts de mutatieoperatie precies tot doel heeft te voorkomen dat de agenten van de Staatsveiligheid te nauwe of te persoonlijke banden zouden hebben met hun informanten, wat belangenconflicten zou kunnen veroorzaken en dat ten slotte de ongemakken die door de overplaatsing worden veroorzaakt niet uitzonderlijk zijn en elke ambtenaar van de buitendiensten weet dat hij kan worden verplaatst in het belang van de dienst;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij dezelfde ontvankelijkheidsexceptie reeds heeft opgeworpen tegen verzoeker toen hij een vroegere mutatie met een vordering tot schorsing had bestreden; dat de Raad van State die exceptie in de volgende bewoordingen heeft afgewezen :

"2.2. Overwegende dat, overeenkomstig hetgeen hij reeds in zijn arrest nr. 39.416, OUSHOORN, van 19 mei 1992 overwogen heeft, de Raad van oordeel is dat de ambtenaar er in rechte aanspraak op kan maken dat hem zonder deugdelijk motief geen werkvoorwaarden worden opgelegd die hij als ongunstig ervaart; dat wel moet worden aangenomen dat de overheid in de desbetreffende materie over een bijzonder ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, zodat de door haar opgegeven motieven, als ze feitelijk juist en rechtens dienend zijn, niet licht zullen moeten wijken voor de bezwaren die de ambtenaar vanuit zijn persoonlijk belang doet gelden; dat echter wel moet blijken dat de overheid het dienstbelang dat zij nastreeft terdege heeft afgewogen tegen het belang van de ambtenaar; dat overigens ook het dienstbelang er baat bij heeft dat met het belang van de ambtenaar niet lichtvaardig wordt omgesprongen; dat, immers, het voldoen aan de persoonlijke belangen van de personeelsleden bevorderlijk kan zijn voor de dienst en dus zelf een dienstbelang is, gedachte die de Raad van State onder meer heeft geuit in zijn arresten nr. 13.122, LENAERTS, van 25 juli 1968, nr. 16.845, MISSAULT, van 4 februari 1975, en nr. 21.262, VANDEROYE, van 16 juni 1981 (in 4.2.);

2.3. Overwegende dat te dezen de gevolgen van de bestreden beslissing voor verzoeker zijn dat hij niet langer in Hasselt, maar in Brussel mag werken, dat hij een andere opdracht krijgt -sector A1 blijkt zich met andere zaken bezig te houden dan sector B5-, zulks terwijl hij reeds 56 jaar oud is; dat de ingreep in de wijze waarop hij zijn functie moet uitoefenen, omvangrijk genoeg is om de bestreden beslissing niet te kunnen herleiden tot een maatregel zonder weerslag op zijn positie in rechte";

Overwegende dat die redengeving ongewijzigd opnieuw kan worden toegepast; dat ze hier dan ook bijgevalen wordt; dat de bijkomende argumenten welke de verwerende partij met betrekking tot het belang van de dienst en van verzoekers plaats daarin aanvoert wel enige relevantie kunnen hebben voor de vraag van de rechtmatigheid van de bestreden beslissing en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel van verzoeker, doch minder wat zijn belang betreft om de schorsing ervan te vragen;

3. Over de gegrondheid van de vordering.

3.1. Overwegende dat luidens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen die de vernietiging van de aangevochten rechtshandeling kunnen verantwoorden worden aangevoerd en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden handeling een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel aanvoert dat de bestreden beslissing zowel de formele als de materiële motiveringsplicht schendt en aldus ook artikel 31, § 2, van het koninklijk besluit van 22 augustus 1998 houdende het statuut van het personeel van de buitendiensten van het Bestuur van de

Veiligheid van de Staat, alsmede het verbod om willekeurig te handelen; dat hij betoogt dat de bestreden beslissing weliswaar formeel gemotiveerd is, maar de opgegeven motieven de bestreden beslissing redelijkerwijze niet kunnen dragen daar er niet of alleszins onvoldoende uit blijkt dat de bestreden mutatie het dienstbelang dient en er totaal in voorbijgegaan wordt aan de belangen van verzoeker zelf; dat hij erop wijst dat krachtens artikel 31, § 2, van het koninklijk besluit van 22 augustus 1998 de administrateur-generaal enkel de standplaatsen van de leden van de Veiligheid van de Staat vermog te wijzigen "in het belang van de dienst" en hij alzo beschikt over een grote discretionaire bevoegdheid die hij evenwel maar kan gebruiken op grond van in rechte en in feite aanvaardbare motieven die gecontroleerd moeten kunnen worden, dat het bestreden besluit zich voor de tijdelijke mutatie op twee argumenten beroept, namelijk, ten eerste, de reorganisatie van de centrale dienst in Brussel ter voorbereiding van de uitvoering van de wet van 30 november 1998 houdende regeling van de inlichtingen- en veiligheidsdienst en, ten tweede, het nieuw beleid dat iedere ambtenaar maximaal drie of zes jaar op dezelfde sectie werkzaam zou blijven om te vermijden dat de ambtenaren te nauwe contacten zouden onderhouden met hun informanten; dat volgens verzoeker geen van beide motieven evenwel de bestreden mutatie verantwoordt : vooreerst verliest de verwerende partij uit het oog dat er ook in de buitendiensten heel wat veiligheidsonderzoeken gebeuren zodat bij stijging van het aantal veiligheidsonderzoeken dit ook in de buitendiensten voelbaar zal zijn zodat het aangewezen is er minstens de bestaande staf te behouden en het allerminst in het belang van de dienst lijkt te zijn dat ervaren ambtenaren uit die diensten worden weggenomen ten behoeve van de centrale diensten, terwijl daarenboven de uitbreiding van het aantal veiligheidsonderzoeken hypothetisch is;

dat volgens verzoeker ook het nieuwe beleid geen mutatie naar een 80 km verder gelegen post kan verantwoorden, dat verstarring en belangenconflicten eveneens kunnen worden ondervangen door personeelsleden te muteren naar andere secties binnen dezelfde buitendienst daar elke sectie onafhankelijk werkt en eigen informanten en contactpersonen heeft, dat een mutatie naar een verderop gelegen dienst allerm minst de goede werking van de dienst bevordert omdat de betrokkene zijn contacten opnieuw moet uitbouwen en zich bovendien moet inwerken in een totaal nieuwe werkomgeving, wat tijd vergt en in verzoekers geval gezien zijn leeftijd zal betekenen dat hij op pensioen zal gaan tegen dat hij opnieuw is ingewerkt zodat zijn overplaatsing voor de dienst op niets zal uitdraaien; dat het verzoeker ook opvalt dat het nieuwe beleid blijkbaar enkel wordt toegepast ten aanzien van inspecteurs en niet van commissarissen terwijl de ratio ervan ook op dat niveau evenzeer, zo niet meer, speelt; dat volgens verzoeker het nieuwe beleid eveneens ingaat tegen de verwachtingen die de afwezigheid van gedwongen mutaties, behoudens als tuchtsanctie, gedurende jaren had doen ontstaan zodat het niet zonder gegronde redenen kan worden ingevoerd en evenmin blijkt dat de doelstellingen die met de mutaties werden beoogd werden afgewogen tegen de persoonlijke belangen van de betrokken ambtenaren : de argumenten die in de motivering van het bestreden besluit worden aangegeven betreffen hoofdzakelijk het belang van de dienst en voorts enkel het financiële belang van verzoeker, er wordt evenwel geen rekening gehouden met zijn familiale en gevoelsmatige belangen hoewel deze heel wat belangrijker zijn; dat ten slotte de verwerende partij volgens verzoeker tevergeefs verwijst naar zijn activiteit als schietinstructeur, daar de verplaatsingen die hij daarvoor deed in aantal beperkt bleven en ze verre van dagelijks waren, zij dan ook slechts in beperkte mate beletten dat verzoeker zich ook met zorg van zijn familiale taken kon kwijten en dat

een verplichting om zich dagelijks naar Brussel te verplaatsen uiteraard totaal iets anders is;

Overwegende dat verzoeker in een tweede middel aanvoert dat de bestreden mutatie in strijd is met de redelijkheid, dat het redelijkheidsbeginsel de discretionaire bevoegdheid van de overheid beperkt en dat, rekening houdend met alle omstandigheden, de overheid niet kon besluiten dat de bestreden overplaatsing in het belang van de dienst zou zijn, omdat de voordelen voor de dienst niet opwegen tegen de nadelen voor verzoeker -zich op vier jaar van zijn pensioen nog moeten inwerken in een nieuwe functie, dagelijks een grote verplaatsing maken, zijn hulpbehoevende vader aan zijn lot moeten overlaten- wat des te meer zo is dat er een betere oplossing bestond, namelijk verzoeker te muteren naar een andere sectie binnen dezelfde buitendienst;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij wat beide middelen betreft verwijst naar de motieven die in de bestreden beslissing zijn opgegeven en stelt dat de kritiek die verzoeker erop geeft niet anders kan worden gekwalificeerd dan als beleidskritiek; dat volgens haar de Raad van State evenwel niet de opportuniteit maar enkel de wettigheid van een beslissing kan beoordelen; dat zij ook stelt dat verzoeker daarbij niet laat blijken dat geen enkele in redelijkheid oordelende overheid op grond van de opgegeven motieven tot de in casu doorgevoerde herstructurering zou kunnen komen; dat zij daarbij op de volgende gegevens wijst:

- de Dienst Veiligheid werkt in een permanent evoluerende context waaraan hij zich moet kunnen aanpassen, wat flexibiliteit vanwege het personeel veronderstelt; er kan dus geen legitieme verwachting gelden dat er enkel om disciplinaire redenen gemuteerd zou kunnen worden;

- de omstandigheid dat de buitendienst slechts een beperkt personeelskader heeft staat eraan in de weg dat de personeelsleden regelmatig van functie kunnen veranderen;
- in casu bestond er prioritair behoefte aan de mutatie van inspecteurs teneinde te kunnen zorgen voor de opleiding van stagiairs; er worden ook nog mutaties van commissarissen in het vooruitzicht gesteld;

3.2.3. Overwegende dat verzoeker erkent dat de bestreden beslissing formeel gemotiveerd is; dat zij, zoals blijkt uit punt 1.5. van de uiteenzetting van de feiten, hiervoren, zelfs zeer uitvoerig is gemotiveerd zodat haar steller alleszins geen schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan worden verweten; dat de aangevoerde redenen om tot de mutatie van verzoeker te besluiten alle gesteund zijn op het belang van de dienst afgewogen tegen het belang van verzoeker en bijgevolg behoren tot de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de administratieve overheid; dat de Raad van State bij het beoordelen van die motieven -behoudens indien zij op feitelijk onjuiste gegevens zouden berusten- enkel kan nagaan of zij in redelijkheid verantwoord zijn;

Overwegende dat het beoordelen van de redelijkheid van een rechtshandeling meebrengt dat de controle van de Raad van State op die handeling slechts marginaal kan zijn, met andere woorden bestaat in het beantwoorden van de vraag of de overheid bij het uitoefenen van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid geen handeling heeft gesteld waarvan het ondenkbaar is dat een redelijk handelende overheid ze zou stellen; dat bij die beoordeling de Raad van State zich uiteraard niet in de plaats van die overheid mag stellen; dat in deze zaak zulks erop neerkomt dat de Raad van State de

afweging die door de verwerende partij is gemaakt tussen de belangen van de dienst en deze van verzoeker alleen dan onregelmatig kan bevinden indien ze de grens van de redelijkheid kennelijk overschrijdt;

Overwegende dat ter zake tot de bestreden mutatie van verzoeker -zoals van vele anderen- blijkt te zijn besloten in het kader van een nieuw beleid dat erop gericht is de agenten van de Staatsveiligheid regelmatig van standplaats te doen veranderen teneinde te voorkomen dat zij te nauwe contacten zouden ontwikkelen met hun informanten, wat tot belangenvermenging aanleiding zou kunnen geven, en om verstarring te vermijden; dat een tweede motief blijkt te zijn, de herstructurering van de dienst ten gevolge van de nieuwe opdrachten die hem werden toevertrouwd door de wet van 30 november 1998 houdende regeling van de inlichtingen- en veiligheidsdienst en door de wet van 11 december 1998 betreffende de classificatie en de veiligheidsmachtigingen, meer bepaald een te verwachten toename van de veiligheidsonderzoeken en de daaruit voortvloeiende nood aan versterking van de centrale sectie, die niet alleen met die veiligheidsonderzoeken is belast maar ook dient in te staan voor de opleiding van de nieuwe personeelsleden welke moeten worden aangeworven;

Overwegende dat tegenover verzoekers kritiek als zou het allerminst in het belang van de dienst zijn dat ervaren ambtenaren uit de buitendiensten worden weggenomen ten behoeve van de centrale diensten, de overweging staat dat verstarring en te nauwe contacten tussen de leden van de dienst en hun informanten gevaren kunnen inhouden en dus moeten worden vermeden en dat het noodzakelijk is pas aangeworven ambtenaren te begeleiden, wat blijkbaar tot de taak van de centrale sectie A1 behoort; dat die optie niet als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd;

Overwegende dat verzoekers bewering als zou hij vier jaar nodig hebben om zich opnieuw in te werken moeilijk aangenomen kan worden van iemand met zijn ervaring, te meer dat ook de provinciale kantoren reeds veiligheidsonderzoeken blijken te doen; dat ten slotte de vaststelling dat er nog geen mutaties worden opgelegd aan de commissarissen niet volstaat om de ernst van de door de verwerende partij opgegeven redenen voor de mutaties in vraag te stellen;

Overwegende dat verzoekers argumentatie in verband met de belangrijke werkverplaatsing die hem op zijn leeftijd nog wordt opgelegd, afdoende wordt weerlegd door de verwerende partij waar deze overweegt dat de ambtenaren van de buitendiensten van de Veiligheid van de Staat een zekere flexibiliteit moeten hebben wat betreft hun affectatie en dat verzoekers mutatie in een redelijke verhouding staat tot zijn persoonlijke belangen; dat dit oordeel niet als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd; dat weliswaar verzoeker door de bestreden mutatie bijkomende ongemakken ondergaat waarbij vooral de langere verplaatsing en het moeten veranderen van werkomgeving voor hem zullen doorwegen, terwijl hij niet meer of minder goed zal kunnen zorgen voor zijn hulpbehoevende vader; dat hij dat laatste gegeven in zijn brief aan de adjunct-administrateur-generaal van 1 oktober 1999 echter maar terloops ter sprake heeft gebracht en dan nog zonder enige verdere uitleg die dat argument wat meer kracht had kunnen geven, zodat er geen overdreven belang aan kan worden gehecht bij het beantwoorden van de vraag of de afweging van de belangen kennelijk onredelijk is geweest;

Overwegende dat de overheid voorts rekening gehouden blijkt te hebben met het feit dat verzoekers ervaring nuttig gebruikt zal kunnen worden in zijn nieuwe functie, dat zijn graad noch zijn weddesituatie

wordt gewijzigd en dat de inhoud van zijn functie niet wezenlijk verandert, elementen welke verzoeker niet echt betwist; dat ook deze overwegingen in aanmerking moeten worden genomen bij het afwegen van verzoekers belang tegen dat van de dienst;

Overwegende dat, gelet op wat voorafgaat, de verwerende partij niet kan worden geacht een kennelijk onredelijke belangenafweging te hebben gemaakt;

Overwegende dat ook het feit dat de bestreden mutatie ingaat tegen de verwachtingen haar niet als kennelijk onredelijk doet voorkomen; dat verzoeker als ambtenaar onderworpen is aan het principe van de veranderlijkheid; dat hij geen recht kan laten gelden op het ongewijzigd behouden van zijn rechtstoestand, waaronder zijn standplaats, en hij op het feit dat deze reeds gedurende jaren ongewijzigd is gebleven geen rechtmatig vertrouwen kan gronden dat dit verder zo zal blijven;

Overwegende dat het eerste en het tweede middel niet ernstig zijn;

3.3.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel de schending van de hoorplicht aanvoert; dat hij meent dat hij gehoord had moeten worden alvorens de bestreden maatregel, die van aard is om hem zwaar in zijn belangen te treffen, werd genomen;

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State de hoorplicht slechts geldt indien de maatregel gegrond is op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, wat in casu niet het geval is;

3.3.3. Overwegende dat de hoorplicht zoals verzoeker die inroept een beginsel van behoorlijk bestuur is krachtens hetwelk tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op een nuttige wijze te doen kennen; dat in deze zaak de maatregel zijn grondslag niet vindt in het persoonlijk gedrag van verzoeker, wel in een reorganisatie van de dienst; dat het middel niet ernstig is;

3.4. Overwegende dat de vaststelling dat aan een der voorwaarden van artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan, volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven juni 2000, door :

de H.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. DE BRABANDERE.